

— Honderdduizend verontschuldigen-
gen, maar ik kan niet meegaan... ik
moet die schoonheid opzoeken... Ver-
beeld u, dat ze verdween, juist toen ik
haar het hof wilde maken. Ik heb heel
de nacht van haar gedroomd... ik zie
ze voor mij — en de officier sloot de
ogen — ja, daar staat ze, doch ik wil
meer dan een visioen. Ik verwacht dus
een uitgebreid verslag. Laat de buit naar
Oudenaarde voeren, onze schout daar, is
mijn dienaar. En nogmaals, al mijn ver-
ontschuldigen en steeds welkom, als
ge Aalst bezoekt. Dan moet ge me al-
tijd eens goede dag komen zeggen.

Doolage begreep dat het maar het
beste was bedaard te blijven. Koel ech-
ter nam hij afscheid.

Aan de deur riep Dutoit nog eens :

— Ik reken dus op een lang verslag.
En houd maar moed ! De bende loopt
op haar laatste benen, dat verzeker ik
u.

— Ja, bromde Doolage, uw paperas-
sen zullen ze wel uitroeien... Dat is
weer de Fransman... gisteren al vuur en
vlam, dit doen en dat doen, maatreg-
len nemen en nu voor een meid te Aalst
blijven en mij beleefd voor de zot hou-
den. En op wie heeft Dutoit nu 't oog
geslagen ? Op de geheimzinnige jonk-
vrouw ?

EEN RIDDERLIJKE DAAD.

BERNARD Doolage wilde nu maar
dadelijk zijn paard halen en
Aalst verlaten. Hij had die ochtend al
gemeend te bemerken dat een knaap
hem voortdurend volgde. Nu stond de
jongen daar weeral, een paar huizen
verder.

Doolage hield zich of hij hem geen
aandacht schonk en draaide opzettelijk
het straatje achter het stadhuis in. En
waarlijk, de knaap kwam nogmaals ach-
teraan.

Bernard deed of hij zich bepeinsde...
Een gedachte schoot hem door de geest.
Hij keerde op zijn schreden terug, ont-
moette dus de jongen en greep deze
plotseling bij de kraag.

De spion — want dat moest de gast
zijn — was zo verrast door deze be-
weging, dat hij eerst aan geen verzet
dacht. Doolage overmeesterde hem nu
nog beter en sleurde hem mee naar de
woning van Dutoit.

— O, mijnheer, laat mij los, ik heb
niets misdaan ! kermde de gevangene.

Maar de officier moest Bernard reeds
gezien hebben, want hij opende de deur
en verscheen op de drempel.

— Ik wilde deze deugniet wel eens
in uw aanwezigheid ondervragen, zei
Doolage. Als ik hem naar het stadhuis
breng, zouden de heren weer beginnen
redetwisten over hun rechten die ik

wellicht geschonden heb. Ik ken die babbelaars. Woorden genoeg...

— Natuurlijk ! Hebt gij het kereltje misschien op stelen betrapt ?

— Neen, maar het bespiedt mij en ik wil weten wie hem dat gelast heeft. 't Is zeer loens.

— Leid hem binnen en ondervraag hem zelf, want ik ken natuurlijk geen Vlaams.

— O, laat mij gaan... ik wilde maar om een aalmoes vragen ! riep de jongen.

Enige burgers kwamen nieuwsgierig kijken, maar Dutoit riep hun, bewust van zijn macht, toe :

— Gaat seffens heen ! De samenscholingen zijn verboden ! Ge weet het... gehoorzaamt dus ! Geen gapers voor mijn huis !

Dan wierp hij de deur toe. De jongen werd in het salet geleid. Hij zag er ruw en onbeschaafd uit, maar was warm en flink gekleed.

— Van wie moest ge me volgen ? vroeg Bernard. Dadelijk de volle waarheid zeggen.

— Van niemand !

— Kom, kom, ge kunt mij niet bedriegen, manneke ! Spreek op.

— Ik wilde u een aalmoes vragen, want er is thuis groot gebrek. We hebben geen eten.

— Waar woont ge ?

— Buiten de stad.

— Maar waar ? Noem me de juiste plaats ! drong Bernard aan.

De knaap aarzelde even, als zocht hij een antwoord.

— Ik zal het u zeggen, hernam Bernard. Gij woont bij leden der roversbende en voor hen moest gij mij bespieden. Lieg nu niet, want dan zult gij onaangename dingen beleven. Zeg liever de hele waarheid.

De knaap was zeer ontgaan en bekende dat hij inderdaad Doolage had moeten bespieden. Hij woonde te Erpe bij een oom. Hij had geen ouders meer. Die oom heette Panne... en hij behoorde tot de bende. De knaap vertelde, dat hij Jan De Lichte kende.

— En waarom moest ge mij bespieden ? vroeg Bernard. De waarheid hoor.

— Om te weten, langswaar gij de stad zoudt verlaten.

— En waarom moest Panne dat weten ?

— Omdat ze u willen afwachten.

— En vermoorden ?

De jongen haalde de schouders op.

— Ik weet het niet.

— En waar is Lotje ? vroeg Bernard dan, de knaap strak in de ogen kijkend.

Weer schrok de gevangene.

— Gij hebt wel over Lotje horen spreken, hernam Bernard. Vooruit, ik wil alles weten. Liegen baart u dus niet.

— Lotje is bij kapitein.

Waar ?

— De kapitein heeft veel huizen... Hij verblijft nu hier, dan daar.

— En in welk huis is Lotje ? Dat weet ge toch wel, niet waar ?

— Te Erpe...

— Bij Panne ?

— Neen, bij Djinte...

— Wie is dat ?

— Een Djipt... een Boheemse...

— Woont ze op het dorp ?

— Neen, bij het bosje...

— En zijn er daar veel rovers overdag ?

— Neen, alleen enige oude mannen, die soms gaan leuren en bespieden.

— Goed, dan zult gij mij daar brengen.

De knaap begon weer te beven en angstig zei hij :

— Ze zullen mij dan vermoorden voor verraad. O, ik wou dat ik van heel die boel af was, maar ik kan er niet weg.

— Is de kapitein dan ook bij die Djinte ?

— Nu niet... maar hij zal het horen ! Lotje heeft ook verraad gepleegd en zal moeten sterven, als de kapitein het zegt.

— Luister, als ge goed uw best doet, zult ge ergens mogen wonen, waar de kapitein u niet vinden kan. Dan zijt ge van de bende bevrijd.

Doch de jongen was maar half ge-

rust gesteld. Doolage deelde al die bekentenissen mede aan Dutoit.

— O, zeer gewichtige onthullingen, zei de officier. Wilt ge er een verslag van maken ? Het zal zeer nuttig zijn en mijn inlichtingen volledigen.

— Maar ik zou meer willen doen... dat meisje bevrijden. Erpe is niet ver van hier en wij hebben nu een gids. Mogelijk kunt gij ook enige medeplichtigen aanhouden, helers en rovers.

— Ik kan onmogelijk weg maar ik geef u volmacht om te handelen.

— Welnu ik ga, al is het alleen. De gedachte dat daar een meisje ter dood veroordeeld is door Jan De Lichte en ik de ongelukkige redden kan, laat me niet los.

— Het is zeer ridderlijk en ik zal u helpen. Twee soldaten zullen u vergezellen, flinke ruiters, moedig en dapper. Ze vrezen geen gevaren. Zelf ben ik betet... spijtig genoeg.

— Kan ik ze dan dadelijk krijgen ?

— O, ja...

Dutoit nam een hoorn en ging even aan de deur staan. Daar blies hij een deuntje. Dadelijk kwam er een soldaat aangelopen. Dutoit gaf hem enige bevelen. Tien minuten later hielden er twee ruiters voor de deur stil.

— Als de rovers maar weer niet gewaarschuwd worden, zei Bernard. Ik ga toch...

Hij liet de knaap hier en haalde zijn paard. Dan plaatste hij de jongen voor zich.

— Gij hebt mij toch de waarheid gezegd, hé ? vroeg hij hem. Ik zal het nu zien... En pas op, als ge gelogen hebt.

— 't Is waar, mijnheer, maar laat mij toch hier. Ze zullen mij een verrader noemen.

— Ge moet niet bang zijn.

De ruiters reden heen. Ze galoppeerden de stad uit, de weg naar Gent op. Maar weldra wees de jongen een binnenveg aan. Ze sloegen die in en kwamen spoedig in een bosachtige streek, waar slechts enkele hutten stonden. Door een laan zag men de kerktoren

van Erpe. De knaap toonde nu een dreefje en zei angstig :

— Daar is het... het tweede huisje.

Schuw keek hij om zich heen.

— Ge moet niet bang zijn ! zo stelde Bernard hem weer gerust. Ge zijt onder onze bescherming.

— O, mijnheer, gij neemt mij toch terug mee ? Ik durf hier niet blijven.

— Ja, zeker...

De ruiters reden omzichtig verder. Bij het huisje stapten ze af. Met zijn pistool schietensgereed trad Doolage binnen. Een der ruiters volgde hem. De andere nam de jongen bij zich en hield de wacht.

In de hut zat een vrouw bij het vuur. Ontsteld keek zij de mannen aan. Bernard hield haar zijn wapen voor het gelaat en vroeg :

— Waar is Lotje ?

— Lotje... Lotje... ik ken geen Lotje, stamelde het wijf. Wie bedoelt ge toch ?

— Goed, ge weigert te spreken ? Wel, we binden u en voeren u mee naar de gevangenis te Aalst. We zullen geen medelijden hebben, al zijt ge oud.

— Mij, een braaf mens in het kot steken ? Dat kunt ge niet menen.

— Ik geloof, dat ze om hulp zijn ! riep de schildwacht naar binnen. Ik heb drie jonge meiden weg zien lopen. Laten we maar oppassen.

Doolage begreep nu ook, dat er snel moest gehandeld worden. Hij duwde een zijdeur open en keek in het tweede kamertje, dat echter leeg was. Een ladder leidde naar een zoldertje. Doolage sprong de sporten op, maar evenmin daar bevond zich het meisje.

— Dan nemen we dit wijf mee ! hernam Bernard.

Hij greep haar bij de arm, maar ze werd woedend en siste :

— Ik heb niets misdaan en ik laat me niet uit mijn huis sleuren.

— Als ge u verzet, schiet ik u dood ! zei Bernard dreigend. Dan riep hij luid :

— Lotje, zijt gij hier ?

Hij meende een zwakke klank te horen.

— Helleveeg, ge bedriegt ons ! her-nam hij driftig. En nu, geen getalm meer.

Met de soldaat trok hij de vrouw naar buiten. Het ontging Bernards blik niet, hoe de feeks snel rondkeek, als verwachtte ze hulp. Maar toen ze zag, dat het ernst werd en de tweede soldaat een dik touw van de zadelknop nam, veranderde ze en vroeg :

— Als ik spreek, zult ge me dan vrij laten ?

— Ja...

— Kom dan terug in huis.

Vol spanning volgde Bernard haar. De vrouw trok een kramiekelijk kastje weg en opende een luik in de vloer.

— Daar is Lotje, zei ze. Maar ze ligt aan een keten gebonden. Dat is mijn schuld niet. Ik ben maar een oude sukel.

Doolage zag een trapje dat naar beneden leidde, doch het was daar pik-donker. Hij keek rond en ontdekte naast de haard een lantaarn. Vlug ontstak hij deze. De schildwacht meldde nu, dat er in de verte een bende naderde.

— Houd die feeks in 't oog ! gebood Doolage aan de tweede ruiter.

Snel daalde hij dan zelf onder de vloer. Hij zag een lange gang.

— Lotje ! tierde hij.

Van ver klonk weer een zwakke stem.

In gebogen houding stapte Bernard door de gang. Hij wist dat hij zijn leven waagde, dat hij zich als in een val bevond, maar hij zou alles wagen, luisterend slechts naar zijn gevoelens van ridderlijkheid en naastenliefde.

Daar zag hij het meisje. Half gekleed lag ze op een hoop vodden. Aan haar pols was een ketting bevestigd, die dan vastgemaakt was aan een paal.

— O, de jonker ! riep Lotje. God-dank... gij haalt me hier weg !

— Vlug... want de bende nadert.

— Maar ik ben gebonden en alleen de kapitein heeft het sleuteltje van de boeien.

Doolage mompelde een verwensing. Nog zou alles mislukken. Hij mocht geen sekonde verliezen en nu weer deze tegenslag.

Woest rukte hij aan de paal. Die waggelde toch. Een flinke schop en het hout kraakte. Nog een krachtinspanning en de paal brak af.

— Kom nu ! gebood Bernard. Geen ogenblik verliezen. De bandieten zijn al verwittigd.

Hij nam het stuk hout op en zo, geboeid nog, ging Lotje met hem mee. Ze kwamen boven en hoorden reeds het ge-roep van de naderende bende.

Bernard sloeg Lotje zijn mantel om en trok haar buiten. Hij zette haar op zijn paard en riep tot een der ruiters :

— Neem de jongen mee ! Anders vermoorden die schurken hem. Zet hem voor een van u op een paard.

Maar de bende was daar en de mannen huilden van woede. Bernard keerde zich om en vuurde. Een grote kerel, die de anderen aanvoerde, stortte neer. Dat bracht even wat verwarring. De ruiters sprongen in het zadel.

— En voort nu ! gebood Doolage. Schiet als het nodig is. Ontzie de schurken niet.

Een jonge kerel liep met een vervaarlijk knuppel naar hem toe. Bernard loste zijn tweede pistool. De aanvaller wankelde... een gulp bloed sprong hem uit de mond en een tweede rover tui-melde ten gronde. Een der Franse ruiters schoot eveneens. Zijn makker daarentegen galoppeerde reeds heen, met de schrik op het lijf. Hij had toch de knaap meegenomen.

Doolage gaf nu ook zijn paard de sporen, want kogels floten hem om de oren en er vielen in het ronde stukken hout en stenen. Men hoorde wilde kreten, verwensingen en vloeken. De rovers waren woedend over hun nederlaag.

De drie ruiters draafden snel voort ; ze waren nog op het laatste ogenblik ontsnapt.

Lotje leunde bewusteloos tegen haar

verlosser, maar spoedig kwam ze bij en vroeg verbaasd :

— Waar ben ik toch ? 't Is alles zo rap gegaan.

— Verlost zijt ge...

— O, Goddank... 't is de jonker !

— Wees maar niet bang meer. Jan De Lichte kan u niets meer doen.

Doolage had rond het stuk paal de keten gewikkeld en hield die voor zich. Straks zou hij wel even stoppen aan een smidse en de ketting laten losmaken.

Bernard slaakte een zucht van verlichting, toen hij weer de grote weg bereikte.

Dus tot onder de muren van de stad bijna, was er een roverkamp gevestigd. En met wat durf kon men het gemakkelijk uitroeien ! Dat had hij, kasteelheer van Mater, duidelijk en moedig bewezen.

LOTJE'S WEDERVAREN.

EEN roversmeisje gevangen ! klonk het te Aalst.

— Neen, 't is een die verlost werd.

— En haar broer ook.

— Dat is een roversjong...

De burgers, die Doolage en de ruiters bemerkten hadden, wisten echter het ware niet. Bernard was naar de woning van Dutoit gereden. Hij hielp Lotje afstijgen. Zij was nog in zijn mantel gehuld.

— Mijnheer Dutoit is niet thuis, zei Jeannette, de jonge vrouw des huizes.

— Kunt gij dit meisje geen voegzame kleding bezorgen ? Ik zal alles betalen, sprak Bernard.

— Maar moet ze hier blijven ? vroeg Jeannette achterdochtig in het Frans en ze keek wantrouwend.

— Neen, ik neem haar mee.

— Ge weet, dat ik oprecht ben. Ik zal zo dwaas niet zijn, om een schone deerne in mijn huis te brengen, want ik vertrouw mijn vriend niet verder dan ik hem zie. Daarom houd ik geen meid en laat ik 't werk door een oppasser doen. Ja, ik heb boven klederen en zal dit meisje eens in een net toilet steken.

— Heel goed... Is er hier in de stad een weeshuis ?

— Ja...

En Jeannette gaf een adres op.

— 't Is voor de knaap, vertelde Doolage. Daar zal hij veilig zijn en een goede opvoeding ontvangen. Ik zal er hem heenbrengen, help gij intussen het meisje. Ik keer dadelijk terug.

— Dus de jonker heeft u verlost ? vroeg ze nieuwsgierig.

— Ja... ik was bij de bende van Jan De Lichte gevangen. Ik lag aan een keten gebonden in een kelder onder een hut. God zij geloofd nu ben ik vrij.

— Hadden ze u gepakt om het lief te zijn van een rover ?

— Ja... van de kapitein zelf !

— Is Jan De Lichte schoon ?

— Hij is een wreedaard... een vals mens. Hij hield mij gevangen in een hol onder de grond, zoals ik u al zei. En gebonden lag ik op stro.

— Schone liefde...

— Nu en dan moesten ze mij bij hem brengen ; dan was hij vriendelijk, gaf me wijn en goed eten. Ik moest bij hem blijven en feesten, soms met andere meisjes en rovers... En daarna liet de kapitein mij weer opsluiten en zei dat ik sterven zou. Ik was twee keer gevlucht.

— En hij pakte u terug ?

— Ja, de eerste maal te Mater en de tweede keer gisteren avond te Leeuwergerm.

— Te Leeuwergerm... waar ze die boer en zijn vrouw vermoord hebben ?

— Mijn oom en tante. Ik was weer een avond bij Jan de Lichte geweest, twee dagen geleden. Allen waren dronken. En in de nacht kon ik vluchten. Ik liep naar Leeuwergerm ; tante liet me binnen. Zij is een zuster van mijn moeder, die dood is. Ze had veel medeliden met mij en oom ook, maar Jan De Lichte moet het al seffens van zijn spinonnen geweten hebben dat ik daar was. Eergisteren avond kwam hij met rovers aan de hofstede. Hij klopte aan de deur en riep, dat hij mij kwam halen en dat

oom mij moest overleveren. Maar mijn oom luidde het klokje, dat op het dak stond, om de geburen te roepen. Jan De Lichte vertrok toen en we peinsden dat hij benauwd weggevlucht was. Doch in de nacht is hij teruggekeerd en brak hij met zijn mannen in huis. Hij haalde mij van mijn bed en bond me op zijn paard. Oom en tante werden vermoord.

— Vreselijk toch! En hebt ge dat gezien?

— Neen ik was al buiten, maar ik hoorde ze schreeuwen. De rovers zijn dan met mij weggereden naar Erpe en daar heeft de jonker mij verlost.

— Ge kent dus de jonker al lang?

— Enige weken nog maar.

— Hoe hebt ge kennis met hem gemaakt?

— Dat kan ik niet zeggen.

— Och, 'k begrijp het wel; ge hebt een lief snoetje. De jonker ziet u gaarne en hij neemt u nu weer mee... ik zal u schoon kleden, dat hij u nog liever zal zien.

— Maar de jonker bemint mij niet! Gij zijt helemaal mis mevrouw. Hij is oprecht.

— Kom, kom... als hij u niet bemint zou hij zeker zijn leven voor u wagen!

— Daar is een reden voor...

— Natuurlijk... Toe, gij moet dat voor mij niet weg steken. Ik bemin ook... ik weet wat liefde is.

— Ge vergist u, hernam Lotje. Ik heb de jonker eens het leven gered en nu deed hij het mij!

— Gij hebt hem het leven gered?

— Ja, maar meer kan ik er niet van zeggen...

Lotje wilde niet laten merken dat ze met de rovers in goede betrekking had gestaan. Intussen waste ze zich. En Jeannette zocht ondergoed en bovenklederen uit, paste, schikte knipte en naaide zelfs wat.

Bernard Doolage had een ernstig gesprek gevoerd met de overste van een klooster, waarin verlaten kinderen werden geplaatst. En het slot daarvan was,

dat de roversknaap daar opgenomen werd. Dit bespaarde de jongen een verblijf in de gevangenis, misschien wel geseling en brandmerken, want in die tijd ontzag het gerecht zelfs de kinderen niet.

Bernard had zich vrij lang in het klooster opgehouden. Hij begreep, dat hij vandaag de Wolvenburg niet meer bereiken kon. Het was nu reeds vier uur. En weldra zou de avond vallen. Hij moest bovendien dubbel op zijn hoede zijn, want Jan De Lichte zou niet berusten in zijn nederlaag, maar wraak willen nemen.

— Ze zullen thuis wel ongerust zijn, maar er is niets aan te doen, mompelde Bernard. Ik heb een prachtige daad kunnen verrichten.

Menige burger keek hem nieuwsgierig aan.

Een bode van 't Landhuis kwam bij hem en vroeg of Doolage even wilde meegaan. Deze weifelde een ogenblik, maar volgde toch de man, die hem bij de raadsheer Vinkenier bracht.

— Wat wenst gij? vroeg de jonker op hooghartige toon.

— Ik had gemeend, dat gij u het eerst tot ons zoudt begeven hebben, om de redenen te melden, die u dreven tot het eigenmachtig optreden als overheid in de Lande van Aalst...

— O, gij wilt weer het debat openen over de wetten en rechten! Als ge die flink wenst te verdedigen, zoudt gij zulks beter kunnen bewijzen door uw optreden tegen de rovers, die een nest hebben tot onder de muren van de stad. Ik heb mij gewaagd in het kamp en u een voorbeeld gegeven van durf. Maar ik voel helemaal geen lust u daarover meer uitleg te geven.

— Gij zegt?

— Ik geloof, dat gij mij heel goed verstaan hebt.

— Ik ben Goddank niet doof.

— Men zou het soms menen, want gij hoort niet, wat er rondom u gezegd wordt. Dan raak ik beter ingelicht over de rovers. Een dag ben ik in uw stad

en ik verneem, waar de bandieten een kamp hebben.

— Als edelman weet ge toch, dat gij ons daarvan kennis hadt moeten geven.

— Opdat er niets zou gedaan worden.

— Gij zegt ?

— Ik zeg niets meer, want gij verveelt mij.

— Gij hebt een knaap en een meisje meegebracht. Ik eis die op.

— Uw eisen laten me koud. Ik heb met u niets te maken.

— Gij zegt ?

— Mijneer, ik heb het geluk u te groeten. Ik laat me niet langer ophouden door nutteloos geklets.

— Wij zullen elkaar terugzien...

— Ik hoop het niet.

— Gij als onderdaan van deze landen, maakt gemene zaak met de vijanden tegen onze rechten in. Van een Vlaams edelman mochten wij een andere houding verwachten.

— Gij durft veel zeggen en zijt onbeschaamd ! riep Doolage die nu woedend werd over zulke verwaandheid.

— Gij zegt ?

— Ik zeg, dat gij gisteren boogt als een knipmes voor de Franse officier als hij naar u keek en dat gij een grote platbroek zijt !

— Zo, beledigt gij een raadsheer van den Lande van Aalst. Ge durft veel... ge kent uw plicht niet.

— Als ik met de Franse officier spreek, blijf ik waardig. Neem er een les aan, mijnheer Vinkenier ! Toon zelf fierheid.

— Gij zegt ?

Op dit ogenblik trad Dutoit binnen.

— Ik zag u hier binnen gaan, zei hij tot Doolage. Ik hoorde van Jeannette, dat gij met mijn ruiters uw doel hebt bereikt. Al mijn hulde... Maar verspil geen moeite om dat te vertellen aan de levende mummi daar. Hij is zeker weer bezig over de rechten van stad en land ? Kom eens mee.

En in de voorhalle ging Dutoit verder :

— De inzet was de buit waard. Ik

heb de juffer gezien. Al mijn komplimenten... een lief bekje hoor !

— Maar mijnheer, ge vergist u schromelijk.

— Toe... toe... onder ons, hé, en liefde is schoon. Ik heb mijn godin ook terug gezien... helaas, nog maar als in een vlucht... Ze zat in een koets en reed de weg naar Gent op. Ik heb nu ook een koets besteld. Men spant ze in en ik reis mijn schone achterna... ik wil haar veroveren. En luister nu. De aanwezigheid van uw juffer in de stad brengt opschudding onder de bevolking en er moet hier rust heersen, vooral als ik afwezig ben. Ik stel u dus voor met haar plaats te nemen in mijn koets. Dan kunt ge uw paard achteraan binden. 't Is het veiligst. Ge kunt te Gent overnachten en morgen verder trekken. Ik neem een flinke wacht mee, soldaten die de koets omringen. We behoeven dus niet te vrezen, overvallen te worden.

Doolage nam gaarne het voorstel aan want hij wilde nu maar het liefst Aalst verlaten en hij zou veilig reizen.

Lotje was gereed en zag er inderdaad zeer bevallig uit. Maar met deernis dacht Doolage aan haar verleden. Zij had hem het leven gered en hij wilde zijn dankbaarheid tonen. Voorlopig kon Lotje tot zijn dienstpersoneel behoren. Hij deelde haar dat mee en ze was er zeer dankbaar voor.

Dutoit oordeelde heel anders. Zelf verdorven, kon hij niet aan edelmoedigheid geloven.

Een kwartier later verliet de koets, door een afdeling soldaten begeleid, de stad...

DE ACHTERVOLGING.

NIET zonder bitterheid bedacht Bernard hoe voor een liefdesavontuur deze Franse kommandant van Aalst een sterke soldatenmacht op de been kon brengen. Maar het bestrijden van de rovers geschiedde alleen door verslagen en paperassen.

De soldaten hadden last Dutoit te waarschuwen zodra zij een rijtuig in het oog kregen.

— Mijn schone had maar één paard en wij hebben er drie... dus moeten we haar inhalen, meende de Fransman. O, hoe verlang ik naar dat ogenblik !

Te Oordegem kreeg Dutoit de verwachte boodschap. Voor een herberg stond inderdaad een koets. De officier liet daar ook stoppen en steeg haastig uit. De eerste koets was echter ledig.

— Dan is mijn schone zeker binnen, mompelde Dutoit. Ze kan me niet meer ontlopen. Mijn moeite wordt beloond.

Hij stapte de herberg binnen. De schemering was reeds gevallen. Doolage wipte ook even uit de koets. Hij wilde een beker warme wijn voor Lotje en hem zelf laten bereiden, want de avond was koud. Nog altijd hield de vorst aan.

Eensklaps hoorde Bernard zijn naam. Hij ontstelde. Naast de herberg stond een stal en daar wenkte iemand de jonker. Bernard was achterdochtig. Hij moest nu dubbel op zijn hoede zijn. Zeker had Jan De Lichte zijn dood gezworen. En in de avond kon men gemakkelijk een sluipmoord plegen.

Doolage gehoorzaamde dus niet dadelijk. Maar weer weerklonk zijn naam en luider nu.

— Hemel, die stem ! dacht de jonker. Zou 't mogelijk zijn ?

Snel liep hij de stal binnen. Hij ontroerde geweldig. De jonkvrouw... het geheimzinnig meisje ! Ja, hier stond ze weer. Dutoit had het dus op haar gemunt !

Ze scheen zeer zenuwachtig en smeekte :

— O, mijnheer Doolage, houd de Franse officier bezig. Hij achtervolgt mij. Ik ontvlucht hem... ik wil natuurlijk geen uitstaans met hem hebben. Ik verberg me hier.

— En wat wilt ge dan doen ?

— Vraag niets... ga binnen en houd hem enige ogenblikken in gesprek. O, talm niet... bewijs mij deze dienst, ik smeeek het u.

— Natuurlijk, natuurlijk, maar laat mij u vergezellen ! We zullen samen vertrekken...

Doolage dacht op het ogenblik aan Lotje. Zijn hart bonsde. Zijn liefde voor deze onbekende laaide fel op. En ze was zo hulpeloos.

— Ik zal u beschermen... wat let mij die officier ? hernam hij driftig.

— O, neen... neen... vergezel mij niet. Doe wat ik u vraag, wat ik u smeeek. Ga binnen en houd hem bezig. Ge zult immers nog van mij horen. Ik zal voorlopig voor me zelve zorgen.

— Maar hoe ?

— Vraag niet verder. De tijd dringt. O, het gaat hier om mijn eer. Toe, luister naar mij.

Bernard kon nu niet langer weigeren.

— God zegene u ! sprak hij.

Dan stapte hij de herberg binnen, waar Dutoit inlichtingen vroeg aan de waardin, wier kennis in het Frans echter allergebrekkeligst was.

— Toe, mijnheer Doolage, help mij eens als tolk, zei de officier. Vraag haar waar de dame uit de koets is ! Ik trap-pel van ongeduld.

Bernard deed het.

— Er was hier een heer die op haar wachtte en zij zijn samen in de achterkamer, antwoordde de vrouw.

Dit antwoord wekte wat jaloezie bij Doolage, maar nog nijdiger dan op die onbekende heer was hij het thans op Dutoit. Het was dus die juffer welke hij najoeg, zijn jonkvrouw.

De officier keek hem vragend aan.

— Die dame is hier door haar echtgenoot afgehaald en zij logeert boven, antwoordde Doolage, de boodschap verdraaiend.

— Haar echtgenoot ! hernam Dutoit. Zij is dus gehuwd ? Dat spijt me erg.

— Het lijkt van wel.

Dutoit dacht even na.

— Ik vertrouw die echtgenoot niet, zei hij grijnzend. Hij kan wel een spion zijn.

En Doolage vond zijn gelaatsuitdrukking nu die van een schurk.

— Begrijpt ge me niet ? fluisterde de officier. Ik heb hier onbepaalde macht en kan de man aanhouden, zo voor een tijdje, als verdacht persoon, als spion of als rover, gelijk wat, en intussen zal ik het lieve vrouwtje troosten. Zo nauw behoef ik niet te zien, hé ?

— Maar mijnheer Dutoit, nu denkt ge toch niet na. Een officier handelt ridderlijk.

— Een kleine list...

— 't Zou wreed zijn echtgenoten te scheiden en op een valse beschuldiging.

— Gij hebt nu ook uw liefje.

— Ge vergist u zeer, hernam Doolage.

— Wij zijn in Frankrijk openhartiger dan hier. Indien ik nu waarlijk aan uw onbaatzuchtigheid moest geloven ! Als het waar is, dat gij alleen een gevangene hebt verlost, moest ik uw Lotje — of hoe heet ze — mee terug nemen naar Aalst om ze ter beschikking van 't gerecht te houden als getuige...

Bernard schrok, want hij bedacht dat in dit geval het meisje bij Dutoit weinig veiliger zou zijn dan bij Jan De Lichte.

In het belang van de ongelukkige, zei hij dus :

— Kom, laten we daarover niet twisten !

— Neen, hé ? Gij wilt liever geen mededinger en ge hebt gelijk. Maar zo is het nu ook met mij en die echtgenoot loopt me lelijk in de weg...

Doolage had de jonkvrouw nu tijd genoeg gegeven om haar maatregelen te nemen. Hij zei daarom :

— Ondervraag dan de man eens. Ge zult dan weten, wie hij is...

— Juist... zo zal ik het vrouwtje tevens van dichtbij zien.

— Mijnheer, hebben die reizigers wat misdaan ? vroeg de waardin. Spoort men hen op ? Ge weet nooit, wie ge in deze tijden in huis krijgt.

Doolage haalde de schouders op.

— Ge kunt tegenwoordig niemand meer vertrouwen, vervolgde de herbergierster. Eergisteren kwam er hier een

heer binnen, hij was zeer beleefd en betaalde ruim zijn verteer. Een uur later hoorde ik, dat het Jan De Lichte was. Ik schrok me toen nog half dood.

— Ge moet deze Franse officier eens bij die heer en de dame brengen, zei Doolage.

De vrouw ging met Dutoit naar achteren.

Doolage spoedde zich naar buiten. Lotje boog zich door het portier.

— Een dame laat u zeggen dat ze vertrokken is en ze vraagt, dat ge vertellen zoudt, dat ze naar Gent doorgereisd is te paard.

— Was er een man bij haar ?

— Ja... ze zijn te voet langs die binnenweg gegaan.

— Goed ! Zeg aan de Fransman dat ze naar Gent is met een ander rijtuig.

— Ja...

Doolage liep weer naar binnen. Hij hoorde Dutoit luid opspelen. De officier kwam terug.

— Ze zijn niet boven, maar al vertrokken ! riep hij kwaad. Staat de koets daar nog ?

— Ja... De meid zegt, dat ze langs de achterdeur naar buiten zijn gegaan.

— Laat ons dan vlug kijken ! hernam Dutoit. Ha, nu heb ik alle reden om de echtgenoot te wantrouwen. Hij vreest een officier. Dat is zeer verdacht.

Doolage ging met Dutoit naar de achterplaats en leidde hem dan door de stal op straat.

Hij vroeg aan Lotje :

— Hebt gij hier geen heer en dame gezien ?

— Ja...

— Waar ?

En Lotje, getrouw aan haar opdracht antwoordde :

— Er kwam een wagentje. Ze zijn er ingestapt en weggereden langs daar.

Doolage vertaalde die inlichtingen voor Dutoit en verried door niets hoe hij de kerel beet nam.

— Ha, dan jagen we ze achterna ! riep Dutoit, bleek van woede.

Bernard vreesde nog, dat de officier de voerman van de eerste koets onder-vragen en deze antwoorden zou, dat hij geen ander voertuig gezien had. Maar Dutoit dacht aan niets anders dan het paar na te zetten en wilde dadelijk ver-trekken.

Hij nam zelfs geen inlichtingen bij zijn eigen soldaten en zei alleen.

— Elk voertuig dat ge inhaalt, moet aangehouden worden.

Hij maande zijn koetsier aan spoed te maken.

Lotje kreeg geen warme wijn... en Bernard dacht er niet meer aan. De tocht werd dus voortgezet.

En de soldaten haalden enige voer-tuigen in, maar het waren deze van boe-ren.

— Als ze maar geen zijweg ingesla-gen hebben, zei Dutoit telkens.

Zo bereikte men Gent.

— Weer mislukt! riep Dutoit met een vloek. Het paar heeft ons misleid. En waar nu gezocht?

Aan de poort vroeg hij inlichtingen, maar de wacht had in het laatste uur geen heer en dame binnen gelaten. De mensen kwamen voor donker terug. Het platteland was te onveilig, beweerde de sergeant.

Met die soldatenmacht de stad bin-nen trekken, zou van de Gentse kom-mandant vragen tot opheldering uitlok-ken. En al kon Dutoit voorwenden, ver-dachte lieden of rovers op te sporen, toch gaf hij er de voorkeur aan maar naar Aalst terug te keren. Hij vloekte om al die tegenspoed.

En Bernard was blij ontslagen te wor-den van de man, voor wie hij nu min-achting gevoelde en die een lichtmis bleek te zijn, tot alles in staat.

Hij stapte met Lotje uit het rijtuig en nam afscheid.

— Ge hebt in uw liefde meer geluk dan ik, zei Dutoit. Nu, ge verdient het. Vaarwel, en tot ziens. Ik verwacht dus twee verslagen: een over de kelder onder uw kasteel... en een over de zaak te Erpe. Talm er niet mee...

— Wees gerust, kommandant.

Doolage ging met Lotje de stad bin-nen, zijn paard bij de teugel leidende; hij begaf zich naar een gasthof.

De volgende dag zou hij Lotje met de diligence op Oudenaarde laten meerei-zen en zelf te paard het voertuig vol-gen.

Lang lag hij wakker, nadenkend over al zijn zonderlinge en gevaarlijke avon-turen.

NAAR OUDENAARDE.

DE reis naar Oudenaarde viel Ber-nard toch lang. De diligence reed traag en stopte dikwijls. De kon-dukteur was nog jong en bleef hier en daar aan een afspanning gaarne wat schertsen met de herbergdochter. En hij moest toch ook het nieuws vertel-len, hij kwam immers uit de stad.

Maar Bernard wilde Lotje niet alleen laten reizen. Hij voelde zich verplicht haar tot het laatste toe te beschermen. Zelfs op klaarlichte dag kon Jan De Lichte een aanval wagen, al had Doo-lage veel hoop, dat de roverskapitein nu zijn spoor bijster zou zijn.

Onderweg had Doolage dus tijd ge-noeg om over alles weer eens na te denken.

Wie was toch die geheimzinnige dame en waarom reisde ze zoveel? Gisteren-avond bevond ze zich te Oordegem... en daar sloeg ze een binnenweg in. Wie was de even mysterieuze heer, die haar vergezelde? Woonde ze misschien in de omgeving van dat dorp?

Maar Doolage kon zich nog slechts in gissingen verdiepen en toch had hij een vaste hoop eens de volle waarheid te zullen vernemen.

En wat moest hij nu met Lotje aan-vangen? Hij had zich over haar ont-fermd en verheugde er zich in, het meisje aan de klauwen van de rover ontruikt te hebben, maar begreep wel, dat Jan De Lichte de strijd niet zou opgeven.

— Heel goed, zei hij telkens. Ik

weersta de schurk. De bende moet uitgeroeid worden. Hoe eer de worsteling begint, hoe beter. Op Dutoit moet ik echter niet rekenen, en evenmin op de regering van het Land van Aalst.

De reis verliep zonder stoornis en eindelijk stond Doolage met Lotje te Oudenaarde op de Markt. 't Was nu tegen de noon en Bernard besloot maar dadelijk naar de Wolvenburg te gaan. Hij verlangde thuis te zijn.

Eensklaps kwam een andere dame op hem af; ze keek nijdig naar Lotje.

Tot zijn schrik herkende Bernard de trouwlustige juffrouw Ursula, Zenobie, Amelia Larifère.

— Wat geluk u te ontmoeten, zei ze tot de jonker. Kom maar te mijnent, 't is het etensuur en gij zijt mij nog een bezoek verschuldigd.

— Ik ben zeer gevoelig voor uw vriendlijk aanbod, juffrouw, maar ik ben al een dag over mijn tijd, verontschuldigde Bernard zich. Men verwacht mij nu thuis en men zal zeker in onrust verkeren.

— Is dat een familielid? vroeg de dame op Lotje doelend.

— Een dienstbode die ik gehaald heb.

— Wel, stuur haar voorop. Ze zal melden dat ge straks volgt... Ik heb u zekere mededelingen te doen over Spitel, fluisterde ze.

— Spitel?

— Ja... 't is een hele samenzwering, maar ik kan die hier niet vertellen.

Juffrouw Larifère had toch Doolage's nieuwsgierigheid opgewekt, maar Lotje alleen naar de Wolvenburg zenden, neen dat durfde hij niet...

— Luister, zei hij tot de dame, binnē een goed uur ben ik bij u... Ik moet het een en ander regelen.

— Is 't waar?

— Op mijn woord, ik ga even naar de notaris.

Juffrouw Larifère scheen nog achterdochtiger en weer keek ze nijdig naar Lotje.

— Bij de H. Ursula, mijn patrones,

die deerne ken ik! riep ze uit. 't Is een roversmeisje. Ze zat ook in de gevangenis.

— Stil toch! vermaande Bernard. Ik zal u straks alles vertellen. Eerst ga ik naar de notaris... dan kom ik... maar laat toch aan niemand merken wie er bij mij is. Dat kind — ze is immers nog een kind — verdient aller medelijden...

— Dus ge komt vast en zeker?

— Ja... ja...

— Dan zal ik intussen voor het noonmaal zorgen...

Echter maar half gerust gesteld, ging juffrouw Larifère heen. Bernard wilde niets verwaarlozen, wat hem inlichtingen kon bezorgen over de bende en dus zou hij juffrouw Larifère uithoren. Hij besloot Lotje zo lang in de keuken bij notaris Lentenier te brengen, maar onderweg ontmoette hij zijn knecht Renatus.

— O, God zij geloofd, dat ik u zie! riep de echtgenoot van Elsje uit. Wij meenden al, dat gij vermoord waart...

— Ik ben nog springlevend zoals ge ziet, en er deert mij niets.

— Ik kwam juist naar huis om met de middagdiligence naar Aalst te reizen en ginder te horen, of gij er geweest waart. Jonker, ze hebben de kelder leeggehaald.

— Wie?

— De rovers!

— Wanneer? vroeg Doolage ontsteld. Renatus vertelde nu alles en prees vooral zijn eigen moed.

— 't Zijn toch stoutmoedige duivels, hernam Doolage. Luister, Renatus, ik kom straks naar huis. Neem gij dit meisje mee... 't is een oude kennis.

— Lotje, ja, ik zie het...

— En opgepast onderweg hé? Houd de grote weg. Straks volg ik...

— Maar als de schout ons ziet, wat dan? vroeg Renatus stamelend.

— Die moet u niet zien, maak dus dat ge weg komt uit de stad. Nog eens, houd de ogen open en blijf op de grote weg.

Renatus scheen toch maar half tevreden over zijn opdracht.

— Jonker, hernam hij, weet ge wel, dat mijn Elsje vreselijk jaloers zal zijn als ik met Lotje afkom ?

— Wilt ge nu gehoorzamen ? vroeg Bernard vertoornd. Ik heb mijn tijd nodig ! Talm dus niet.

En Renatus stapte op, maar zorgde Lotje enige schreden vooruit te blijven, als behoorde ze niet bij hem.

Doolage begaf zich eerst naar de notaris. Hij wenste deze in kennis te stellen van zijn avonturen. Het zou goed zijn, zijn steun in te roepen.

De notaris luisterde verrast toe, maar waarschuwde de nieuwe heer van de Wolvenburg voor zijn onstuimigheid.

— Moet ik nu over die kelder spreken met de schout ? vroeg Doolage. Wat denkt gij daarvan ?

— Wel neen ! Die kerel heeft feitelijk ginds over de Schelde niets te maken, al mengt hij er zich in de zaken. Daar begint het Land van Aalst. En bovendien, de vent waagt zich nog weinig buiten zijn huis. Hij is veel te bang na zijn laatste avontuur. Daarbij treurt hij over zijn meid.

— Is die noch niet terecht ?

— Neen. 't Is geen groot verlies voor Oudenaarde. We zijn een slet kwijt... een helleveeg.

Notaris Lentenier maande Doolage nog eens tot voorzichtigheid aan. Dan spraken ze een poosje over zaken.

HET MINNEDRANKJE.

NA aan haar meid bevelen voor het noenmaal gegeven te hebben was juffrouw Larifère haastig naar een huisje bij de vesten gelopen. Ze klopte aan een klein, laag en vervallen huis. Een sturse vrouw deed open.

— Wat moet ge hier ? vroeg ze.

— Ik heb uw hulp nodig, antwoordde juffrouw Larifère onderdanig.

— Hebt ge geld bij u ?

— Ja, zeker...

— Kom dan binnen. Te veel lieden

willen gratis bediend worden en ik kan niet leven van de wind of van de stank van de vuile vestingsgracht achter mijn huis.

De vrouw deed de deur weer dicht, strekte de hand uit en zei :

— Drie gulden !

— Maar ge weet nog niet waarvoor ik kom.

— O, jawel... om een minnedrankje.

Juffrouw Larifère keek het wijf verbaasd aan.

— Juist geraden, stamelde ze.

— Geraden ? Wel neen... ik behoef niet te raden ! Ik zie de mensen in de ogen tot in de ziel. Maar eerst het geld. Gisteren kwam een boer... Toen hij de fles in de zak had, wilde hij mij met wat klappen betalen. Ik moest hem wel laten gaan. De kinkel meent goedkoop gediend te zijn, maar ik heb nu gezorgd dat het flesje juist het tegendeel uitwerken zal. Ik ken de sloeber wel. Hij heet Spitel. En hij vervolgt een jonkvrouw die niet van hem weten wil.

— Een jonkvrouw... zegt ge ?

— Ja... een van deftige huize

— Wie ?

— Ze heet Aleida van Balen en ze woont ergens bij Mater.

— De nicht van mijnheer Diederik van Balen ?

— Wiens nicht of zuster of kleindochter het is, kan mij niet schelen, maar ik zeg u de waarheid, dat Spitel, de vagebond, haar achterna loopt ! Doch nu zal ze hem nog dieper verachten.

— Maar heeft ze dan al naar hem geluisterd... tenminste met hem gesproken ?

— Hij toch met haar. Van die jonkvrouw zal ik geen kwaad spreken.

— Maar hoe durft hij, zo'n sloeber... een kerel, die hier in het kot heeft gezeten... haar het hof te maken ?

— Spitel is niet in een vuile hut geboren.

— Waar dan ?

— Och, dat zou ik wel kunnen weten als ik de lijnen van zijn hand bekeek... maar het kan me niet schelen.

In elk geval is Spitel van goede afkomst. Doch gij komt hier niet om over die deugniet te babbelen, niet waar, juffrouw?

— Neen, goede vrouw. En ik heb haast, merkte juffrouw Larifère op.

— Drie gulden dan...

De dame gaf het geld. En het wijf nam uit een schapraai een klein flesje met een bruin vocht.

— Een druppel in de wijn, die gij aan de man schenkt, wiens liefde ge begeert, zei ze.

— En zal het helpen?

— O, wees gerust, maar ge moet zelf over uw liefde beginnen. Ge zult hem krijgen... ik verzeker het u, juffrouw.

In blijde hoop ging juffrouw Larifère heen.

— Nog zo'n domme feeke, mompelde het wijf grijnzend. Ik weet wel, dat ze verliefd is op die mijnheer bij wie mijn neef Renatus dient. En daar is ze weg, met enige druppels vies Scheldewater. Die guldens zijn gemakkelijk verdiend.

En de vrouw streelde het geld.

— Dat is mijn liefde, zei ze teer.

Juffrouw Larifère spoedde zich naar huis. De meid bereidde het eten. De dame zette dan de tafel aan en ging zich wat optooien. Ze was in grote spanning.

Toen Doolage aanbelde, opende juffrouw Larifère haastig de deur. Ze had nog gevreesd dat de jonge man zijn woord niet zou houden.

Maar nu stond hij daar toch en ze was er zeer blij om. Blozend leidde ze hem in de eetkamer.

— Maar al die moeite, zei Doolage, die in zijn gemoed verstoord was over die aanhalerigheid.

't Liefst had hij nu maar onmiddellijk de mededelingen over Spitel gehoord om dan dadelijk naar Mater te vertrekken.

— Dat is geen moeite, verzekerde de gastvrouw. O, ik ben zeer gelukkig. Ge moogt nu niet dadelijk weglopen.

— Maar ik moet toch voor donker

thuis zijn, juffrouw. De dagen zijn kort en de wegen onveilig.

— Eerst noenmalen, sprak juffrouw Larifère, die in haar hart de zoete hoop had Doolage wel de ganse avond en nacht in haar huis te houden.

Het minnedrankje zou daartoe meewerken, meende ze toch.

Bernard ging dus aan tafel. De meid diende de soep op, die uitmuntend toe bereid was. De gastvrouw zat tegenover de bezoeker en keek hem verliefd in de ogen.

Ze was sierlijk gekleed. Om haar blanke hals droeg ze een zware gouden keten. Ook haar schouders waren bloot en Doolage begreep, hoe deze zonderlinge dame haar bevalligheid wilde tonen, om hem te verlokken.

— Schoon is ze nog, en ik begrijp niet, hoe ze ongehuwd blijft, dacht de jonker.

— En ge zijt dus op reis geweest? vroeg juffrouw Larifère.

— Ja... naar Aalst en Gent... Mijn zaken zijn zeer in de war... Ik bedoel natuurlijk de zaken van mijn oom.

— Ja, ja... maar nu de uwe! En waar hebt ge dan dat meisje ontmoet?

— Te Aalst. Ze herkende mij en ze vroeg of ze in mijn dienst mocht komen. Ze had gehoord dat ik personeel zocht. Ze wil een ander leven beginnen. Ik zal het eens met haar beproeven.

— Hoe durft ge? De rovers hebben haar voorzeker bevolen zo te handelen, om iemand in uw huis te hebben, die op de een of andere nacht hen binnen moet laten.

— Ik geloof het niet. Ik houd het meisje voor eerlijk en oprecht.

— O, het is al zoveel gebeurd.

— Ik ben overtuigd, dat Lotje rechtzinnig is en ik beschouw het als een plicht haar een kans te geven om een ander leven te leiden.

Juffrouw Larifère vertrouwde het geval niet. Ze zag in Lotje een liefde van Doolage en daarom haatte ze nu reeds het meisje. Maar het minnedrankje zou onfeilbaar zijn.

— En ben ik eens op de Wolvenburg dan vliegt die feeke buiten, zo nam de trouwlustige dame zich voor.

— Die Lotje ziet er toch brutaal uit, hernam ze. Vrouwen merken dat scherper dan mannen. Een zonderling gedacht, om een roversmeid in dienst te nemen. Nu, het is schoon om zo menslievend te zijn. En ik hoop dat gij tevreden over haar zult zijn.

— Och, de tijd zal het leren...

— Ge hebt natuurlijk nog personeel !

— Ja... twee knechten en een andere meid.

— Jong of oud ? vroeg de dame haastig.

— Jong, maar gehuwd met een knecht.

— O !

't Klonk als een zucht van verlichting.

— En Lotje bestemt ge zeker voor de andere knecht ? vroeg ze dan.

— O, dat zal van hen beiden afhangen. Ik kan mij daarmede toch niet bemoeien. Maar wie weet, hoe een stui-ver rollen kan.

— Ik zou ze laten trouwen. Het is veel zedelijker dan ongehuwd personeel van verschillende geslacht in hetzelfde huis.

— Beste juffrouw, ik heb al zoveel zorgen, dat ik me waarlijk geen nieuwe op de hals wil halen en zeker niet in kwestie van vrijage, zei Doolage lachend. Maar gij zoudt mij het een en ander mededelen over Spitel, hebt ge gezegd.

— Ja, dat is waar... Ik weet, dat gij een dapper man zijt en eigenlijk heb ik wel wat recht op uw dankbaarheid... Ge weet, hoe ik geneigd was u van het schavot te redden ?

— Zeker... zeker, juffrouw. Maar gelukkig was het niet nodig.

— Gelukkig? herhaalde juffrouw Larifère en ze vertrok pruilend haar mond.

— Wel, ik bedoel dat het niet aangenaam moet zijn, door de beul afgehaald te worden en vooral als ge een eerlijk mens zijt en niets misdeed.

— Maar ik zou u immers gered hebben ! Dat was al afgesproken tussen ons.

— Ja, dat is waar. Doch stel nu eens dat men uw verzoek niet toestond. De schout van Oudenaarde schijnt me een kerel die zich niet aan oude gebruiken stoort. Maar laat ons tot Spitel terugkomen.

— Welnu, die kerel zwerft al sedert enige dagen rond mijn woning.

— Wat... hij durft zich in de stad vertonen ?

— Ja, maar altijd vermomd... doch ik herken hem aan zijn gezicht. Zeker heeft hij het op mij gemunt en nu wilde ik u vragen mij tegen die deugniet te beschermen...

Eigenlijk was Doolage nijdig. Ha, onder zo'n voorwendsel had de dame me binnen gelokt ! Maar Bernard beheerste zich. Hij wilde niet on hoffelijk zijn... en bovendien, hij was hongerig, en de meid diende keurig vlees en fijn gevogelte op. Alles smaakte hem opperbest. Hij rustte hier uit.

— Natuurlijk zou ik u beschermen als ik in de gelegenheid was, zei hij. Maar ik vind het nog beter, dat gij Spitel aanklaagt bij de schout. Zo deze enige soldaten in uw huis verbergt, kunnen ze op een wenk van u toespringen en de schurk aanhouden. Dan zijt ge dadelijk veilig !

— Soldaten in mijn huis ? Maar jonker Doolage toch ! Wat zouden de mensen over mij babbelen ! Maar laat ik u eens inschenken... Deze wijn is van een goed merk.

— Ik twijfel er niet aan.

— Smaakt mijn eten u ?

— Overheerlijk !

Juffrouw Larifère knikte hem vriendelijk toe.

— Ja, huishouden kan ik, verzekerde ze. Jammer, dat ik meestal alleen voor mij moet aanzetten ! Eenzaamheid is zo treurig... De mens is niet geschapen om alleen te zijn.

— Goede hemel, krijg ik nu een lief-

desverklaring ? vroeg Doolage zich verschrikt af.

Maar de gastvrouw vulde zijn beker. Haar hart klopte. In de fles had ze het minnedrankje gemengd... veel meer dan één druppel... het vuile Scheldewater van het wijf bij de vesten.

Ze klonken... Doolage vond de wijn wat flauw. Anders hij hield wel van een goede romer. Maar er stonden verschillende merken. Nu hij uit de bepaalde fles gedronken had, liet juffrouw Larifère de gast vrij in zijn keuze. En zij stootte voortdurend tegen hem aan en beiden werden levendiger en vrolijker.

— Niet waar, ge zoudt mij tegen Spitel beschermen ? vroeg juffrouw Larifère verliefd.

— O, natuurlijk !

— Als gij dat Lotje in huis neemt uit barmhartigheid...

— Zou ik u nog veel meer verdedigen...

Juffrouw Larifère glimlachte gelukkig.

— Nog iets, hernam ze. Dicht bij u woont Aleida van Balen...

— Ja... ja... ik ken haar.

— Intiem ? vroeg de juffrouw dadelijk weer wantrouwend.

— O, neen... helemaal niet. Ze is trouwens stug en terughoudend.

— Toch niet voor ieder ! Dat weten we hier wel beter te Oudenaarde, hernam juffrouw Larifère wat geheimzinnig.

— Wat meent ge ?

— Ze spreekt dikwijls met Spitel.

— Maar juffrouw toch ! Hoe is dat mogelijk ? Dat kan niet !

— Het verwondert u hé ? En toch is het zo ! Ik zal u nog meer zeggen... Spitel wil ze tot vrouw...

— Nu schertst ge ! Hij loopt u na, beweert ge. En geen van u wil van die vagebond weten.

— Spitel is niet als vagebond geboren, jonker.

— Neen, ik heb al gemerkt dat hij van goede afkomst moet zijn.

— En dat is ook zo, al ken ik er

geen bijzonderheden van. Hij is verliefd op Aleida van Balen.

Plots dacht Doolage aan de ontmoeting bij de kroeg aan de Wolvenburg. Toen had Spitel twist met hem gezocht omdat hij in Bernard een medeminnaar zag. Hij wilde de jonker immers zo verminken, dat deze door zijn gelaat de meisjes afstoten zou.

— Vreesde hij, dat ik om Aleida van Balen zou gaan ? vroeg Bernard zich nu af. Het verhaal van juffrouw Larifère wordt zo wel heel waarschijnlijk, al moet ik voor kletspraat op mijn hoede zijn.

En luid zei hij nu :

— Maar juffrouw van Balen wil toch van die schurk niet weten, denk ik. Ze moet hem doorzien.

— Waarom spreekt ze dan met hem.

— Doet ze dat ?

— Vast en zeker ! Ik zeg niet, dat ze al toegeeft... Misschien eist ze, dat Spitel een ander leven begint. Ook zou ze tegenstand ondervinden van haar oom, die toezicht op haar uitoefent.

— En haar neef ?

— Denijs... Och, dat is ook een lichtmis... Hij heeft me al eens ten huwelijk gevraagd, maar als ik trouw wil ik een ernstige man, iemand zoals gij.

De waarheid was dat juffrouw Larifère jonker van Balen ook eens aan tafel genood had. Maar al had Denijs toen smakelijk gegeten en gedronken en was hij tot 's morgens bij zijn gediensstige gastvrouw gebleven, hij had toch zijn bezoek niet meer herhaald.

— Ja, trouwen is een zeer ernstige kwestie, zei Doolage ontwijkend. En juffrouw van Balen zal wel wijzer zijn, dan om naar een kerel als Spitel te luisteren.

— Waarom spreekt zij dan met hem.

— Misschien valt hij haar lastig. Nu gij dit zegt, bedenk ik, dat ik hem nog rond het Vossenhol heb zien dwalen. De vent is zeer brutaal.

— Er wordt over Aleida zonderling gepraat, dat is vast en zeker, mijnheer Doolage.

Maar de meid diende nu het nage-recht op, een heerlijke taart.

Bernard prees het gebak en juffrouw Larifère beweerde dat niemand in de stad braden en bakken kon als zij. En ze verzekerde dat ze elke dag zo'n taart wilde klaar maken voor de man, die ze liefhad.

Doolage kwam nu in een zeer opgewekte stemming.

— Ze is waarlijk nog een lieve meid, dacht hij, onder de invloed ook van de krachtige wijn.

— Ik heb nog nooit zo lekker gegeten, zei hij vleierend. En ge zijt een alerbeminnelijkste gastvrouw. Ik beken het u, somber en afgemat kwam ik te Oudenaarde aan, maar ik voel me nu een ander mens. Ik ben geheel opgemonterd.

— Mijn drankje werkt, juichte juffrouw Larifère bij zich zelve. O, ik zal die knappe man winnen.

Ze stond op en ging naar haar meid.

— Klaartje, ge moogt nu wel eens naar uw ouders gaan, zei ze bijzonder vriendelijk. Als ge morgenochtend om acht uur terugkeert, is het goed... Neem maar wat vlees en een stuk kip en taart, dan kunt ge ze thuis daarmee blij maken. Ik heb gaarne dat anderen op tijd en stond het goede genieten en eens vrolijk zijn.

Het meisje dankte haar meesteres hartelijk.

Toen juffrouw Larifère weg was, haalde Klaartje nog twee wijde zakken, die ze onder haar bovenrok om het lijf bond. Ze stak er drie flessen wijn in, een in stukken gesneden kip, een hoop amandelen en suikergoed. Dan nam ze een sluitmand, pakte die vol vlees, taart, kaas en nog een fles wijn. Ze lachte zich zelve toe in de wandspiegel.

— Ja... ja... ik moet profiteren van de toestand, zei ze vrolijk. De meesteres is weer verliefd. Denijs van Balen kwam nu en dan eens in de keuken wippen om mij een kus te geven en van Ursula, Zenobie, Amalia wat lelijks te zeggen. Maar deze sinjeur laat zich

zeker helemaal inpalmen. Toen vrijde ik nog niet, doch nu heb ik mijn kobus en ik zal die lieve jongen dadelijk te onzent noden en vanavond smullen we en we lachen met de trouwlustige Larifère die nu weer eens een vrijer aan de haak meent te hebben.

— Ik heb de meid naar huis gestuurd zei de gastvrouw tot Doolage. 't Is veel gezelliger zonder die luisterende oren en loerende ogen. En Klara is een nieuwsgierig meisje.

— Of ge gelijk hebt! Laat ons nog eens klinken! Het is hier waarlijk gezellig in uw kamer.

Ze dronken weer... En dan kraakten ze amandelen.

— Filippine! riep juffrouw Larifère.

— Filippine? vroeg Doolage. Wat betekent dat?

— Er zitten twee amandelen in deze noot. Weet ge niet, wat het betekent? Zie, gij moet er een opeten.

En ze stak hem guitig een pit in de mond.

— Nu hebben we samen een verbond, hernam juffrouw Larifère geheimzinnig.

— Een verbond?

— Ik ben uw Filippine en gij mijn Filip. Daar moeten we eens op klinken, beste vriend.

— Goed... Vul de romer maar... uw wijn is heerlijk, verzekerde Bernard.

— Maar we moeten uit hetzelfde glas drinken...

— Ja... dat is plezierig. En tegelijk dan!

— Natuurlijk! riep juffrouw Larifère uit.

Ze deden het uit een boordevol wijd glas en hun lippen kwamen heel dicht bij elkaar.

Klaartje, die juist heen ging, maar toch nog even binnen loerde, zag dit en besloot daarmee straks het gezelschap eens vrolijk te maken.

— Rijke mensen vrijen toch raar, zei ze. Ik en Kobus kussen elkaar rechthout, als we dat willen. We hebben er geen glas voor nodig.